

(12. X. 1897?)

Så här långt hade jag kommit i går
när ett så kärt och efterlängtat
bref kom från eder! Tusende
tack mina älskade, jag visste ju
nog att ni kommo ihåg mig, fast
bref dröjde. Pappas älskade raders
innehåll är mig oändligt dyrbart!
Tack för all din kärlek!

Jag vill nu endast berätta litet om
hur vi på tumanhand ha det. Vi
försöka ju ro oss så godt vi kunna.
En dag vandrade vi omkring i Thor-
valdsens museum och funno det
storartadt gripande, det kanna
ni ju så väl till. En gång ha vi va-
rit i Fruekirken samt i ett par an-
dra, ingen kyrka jag sett, kan i mitt
tycke öfvergå just Fruekirke, för den
underbara högtidliga andaktsstäm-
ning den ger, för de yttre sinne-
kan det ju finnas många och mkt

Det passade så bra att vi kunde göra denna besökningen. Vi äro
nu mkt nöjda att ha besökt den, jag skulle icke gerna ha rest här,
från utan att ha helat från eden snälla vänlige doftor. Mer naturligt

mera tilddragende i andre kyrkor.
-Och så gingo vi en dag, med smalt
klappande hjertan att uppsöka Ga-
mel. De bo ännu ute på Strandbrun-
ken, dit vi skulle haft svårt att hitta
om ej händelsen så hänt att just
när vi här gingo upp för hans trappor
så råkade han i detsamma komma
in på några minuter, vagnen stod
utanför som just skulle föra honom
till järnvägen och så frågade han
om vi ville komma med honom ut
och det kunde ju ej bättre passa.
Fint reste vi i första kl. som han bestod
Hans fru, svärmor o. svägerska Togo-
hetti vänligt emot oss fast högst för-
vånade. Den blåhvita flaggan hissas-
des af doktorn sjelf, så artigt! Vi
bjödos på f.m. the, icke kaffe! som
nog var godt efter resa och promenad.
Hvad det ligger herrligt! vid "hafvet"
kan man ju säga. Barnen voro rara

och som underlättat icke heller att framkalla det. Vi talade om en att
skärfva ut framlingens boken och så reste vi af igen, de tycktes vanta
frammanade till midsommaren, da vi voro något omöjligt belätna att